

digelse til med Justitsministerens Billigelse at bestemme, at en til Forbedringshuusarbejde dømt Person skal udstaae Straffen i det Hele eller en Deel af den ved Arbejde paa Fællesstuer, naar Cellefængselsstraffen af Hensyn til hans Personlighed ansees som skadelig for ham eller ibrigt som uhenfigtsmæssig (sef. S. 15).

At en Udlænding, der har været underkastet Strafarbejde her i Landet, efter at have udstaaet Straffen bliver at udvise af Riget, har allerede været gjældende Regel siden Pl. 19de April 1805. Lovudkastets § 16 har imidlertid givet denne Bestemmelse en saadan Udvidelse, at det fremtidig ogsaa vil staae i Domstolenes Magt at bestemme, at en Udlænding, der ikkun har gjort sig skyldig til Straf af Fængsel paa Bånd og Brød, skal føres af Landet, naar han tidligere i eller udenfor Kongeriget har været straffet for Forbrydelser (§ 16). Der kan neppe være Tvivl om, at denne Bestemmelse fortjener Bifald, og det Samme gjælder, forsaavidt det foreskrives, at der ved Udvisningen skal gives den Paagjældende Advarsel til Retsprotocollen om, at han, ved at vende tilbage uden Tilladelse, vil paadrage sig Straf, der i Udkastet er fastsat til Fængsel eller Forbedringshuusarbejde indtil 1 Aar.

Lovudkastets Regler om de forskjellige Arter af Fængselsstraffe ere i alt Væsentligt stemmende med de allerede gjældende Bestemmelser, kun at Lovudkastets § 22 har foreskrevet en Fortællelse af Mellemfristerne ved Guldbyrdefsen af Fængsel paa Bånd og Brød i flere Gange 5 Dage. At denne Bestemmelse i og for sig er henfigtsmæssig, idet den forhøjer Straffens Virksomhed samtidig med, at den forkorter Fængsels-Tiden, er af sig selv indlysende, og da Motiverne vise, at Sundhedscollegiet i Skrivelse af 20de Septbr. 1852 bestemt har udtalt, at en saadan Afkortning af Mellemfristerne uden Betænkelighed vil kunne finde Sted, og Erfaring fra Norge, hvor beslægtede Regler alt have været i Virksomhed fra 1842, turde stadfæste Rigtigheden heraf, kan Udvalget ikke Andet end anbefale Bestemmelsen.

Med Hensyn til Straffen af Bøder har Lovudkastet, hvis § 30 A. indeholder det System,

som Regjeringen har sluttet sig til, foreslaaet indgribende Forandringer, som Udvalget i det Hele billiger. Det gjælder saavel med Hensyn til Afsoningsmaaden som med Hensyn til de retlige Former, hvorved samme fastsættes.

Efter den nuværende Lovgivning har det Offentlige, naar den Domsældte ikke inden Udløbet af den i Dommen foreskrevne Frist erlægger Bøden, at lade foretage Udlæg i hans Bo, og den Deel af Bøden, hvorfor der ikke opnaaes Dækning, bliver da at affone med Fængsel paa Bånd og Brød efter Fogdens Foranstaltning i Genhold til en i Loven uforanderlig fastsat Scala, ifølge hvilken et bestemt Quantum af den nævnte Fængselsstraf træder istedetfor det i Lovens Dine tilsvarende Pengebeløb. Lovudkastet har nu vistnok med fuld Føie anseet det for unaturligt, at den haardeste Art af Fængsel, der tilmed i den almindelige Retsanskuelse fører noget Værdeløst med sig, skal tjene som Afsoningsmiddel for Lovens mildeste Straffende, der ikkun er valgt, fordi selv den laveste Fængselsstraf maatte antages at staae i Misforhold til den begaaede Brøde, og foreslaaer derfor, at simpelt Fængsel skal være det fremtidige Afsoningsmiddel, saaledes at Bånd og Brød alene kan træde istedetfor samme, naar den Domsældte, for saa meget snarere at kunne gjenvinde sin Frihed, selv pålser det, og der for hans Helbreds Vedkommende ikke er Anledning til at nægte Opfyldelsen af hans Begjæring. Der kunde nu være Spørgsmaal om, i Righed med Reglerne i vor nuværende Retsforfatning i Loven selv at bestemme det Forhold, efter hvilket i ethvert mødende Tilfælde Straffen af simpelt Fængsel skulde træde istedetfor Bøden, og saaledes at opstille en fast Scala, men Lovudkastet antager vistnok med god Grund, at en saadan tiltrods for dens tilshneladende ligelige Behandling af alle Forhold netop ved sin Uforanderlighed fører til Ubillighed og Ullighed for Loven. Medens nemlig Dommeren ved Fastsættelsen af Bøden har taget Hensyn til den Domsældtes hele personlige Stilling, derunder ogsaa til hans oeconomicke Forfatning, og derfor har paalagt den ene af tvende Tiltalte, der ansaaes for velhavende, en anseelig Pengestraf, medens hans Medskyldige, hvis Brøde har været fuld-